

Pobožnost 21. 2. 2021 – první neděle postní

Milé sestry, milí bratři, přátelé našeho sboru,
posíláme opět pobožnost na neděli 21. 2., kterou připravila
sestra kurátorka a výpomocná kazatelka Dana Konvalinková.

Platí stále, že aktuální rozpis online setkání najdete na
sborovém webu www.evangelicivm.cz. Bohoslužby díky všem
ochotným duším můžete také shlédnout na youtube, odkaz je na fb
i webu.

Kdo z vás si chce **pro vlastní potřebu** (pro sebe, domů, jako
dárek) **pořídít nový Evangelický zpěvník**, který by měl vyjít koncem
roku a cena bude v rozmezí Kč 400 - 500,-, **ozvěte se prosím br.
Josefu Hladíkovi** (tel. 739 853 695 či 566 521 071;
josefhladik71@seznam.cz). Objednávka zpěvníku je závazná.

Někteří z vás také odebírají časopisy. Předplatné pro letošek
zůstává stejné jako loni: **Český bratr 350,-, Protestant 220,-,
Československé Horácko 100,-, Sbírka kázání 100,-**. Předplatné lze
poslat na účet a připojit do poznámky název časopisu. Pokud chcete
platit raději v hotovosti – domluvte se se s. farářkou.

Pokud chcete přispět na provoz sboru a ušlé sbírky, na
projekt Živoucí zahrada (do poznámky napište Zahrada nebo
Živoucí zahrada) nebo na postní archovou sbírku Diakonie naší
církve, která podporuje děti v uprchlických táborech v Libanonu (do
poznámky napište Diakonie), můžete poslat peníze na sborový účet
233445959/0600. Pokud chcete přispět v hotovosti, kontaktujte
některého z presbyterů.

Přejeme vám týden, ve kterém se podaří podílet se na pokoji,
radosti, zdraví a lásce tvořivým způsobem. Vyprošujeme Vám Boží
podporu.

Dana Konvalinková a Markéta Slámová

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy
svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít?

Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do
domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého,
obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Iz 58.6-7

biblické čtení Ex 24.12-18

píseň 161 Tebe, Bože, chválíme

text Mt 4.1-11

Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl
pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až
nakonec vyhladověl.

Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať
z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno:
,Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které
vychází z Božích úst.‘“

Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na
vrcholek chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť
je psáno: ‚Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys
nenarazil nohou na kámen!‘“ Ježíš mu pravil: „Je také psáno:
,Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.‘“

Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu
všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno
ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“

Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno:
,Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného
uctívat.‘“ V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a
obsluhovali ho.

Název dnešního biblického příběhu z Matoušova evangelia je Pokušení na poušti. Tento oddíl jsem vybrala na 1. postní neděli.

Církev si již od prvopočátků ustanovila toto období, jako zvláštní dobu, 40 dnů, které předchází velikonočním svátkům, 40 je číslo v biblických příbězích časté, tolik let putoval lid přes poušť z Egypta do zaslíbené země, tolik dnů pršeno při potopě světa, tolik dnů také Mojžíš pobýval na hoře Sinaj při uzavření smlouvy s Hospodinem, jak jsme slyšeli v 1. čtení. Proto 40.

I Nový zákon toto číslo užívá. Tolik dní Ježíš pobýval na poušti, kde se postil a bránil se před Satanovým pokušením. A tak církev začala slavit někdy ve čtvrtém století čtyřicetidenní půst, který chápala, jako zápas s pokušením, s ďábovými skutky. Je velmi zajímavé, jaká jsou pokušení, která na Ježíše útočí: Mocnosti zla šly na to rafinovaně, zdá se mi, že všechna ta pokušení jsou pokusem o podvod.

V prvním je Ježíš vyzván k tomu, aby prokázal, že je opravdu Syn Boží a proměnil kamení v chléb. Zdálo by se, že Ježíš může ukázat svou moc a tím ďábla definitivně odradit hned na počátku od snah. Co by bylo na proměně kamení v chleba špatného? Možná se nám hned vybaví, jak v Káni Galilejské proměnil Ježíš vodu ve víno. Proč tedy ne kamení na chleby? Jenže to je právě to ďábelské – vypadá to jako, že o nic nejde, že je všechno v pořádku, ale ve skutečnosti jde o to dostat Ježíše od

jeho úkolu určeného Bohem. V Káni to byla Ježíšova láska k lidem, která proměnila vodu ve víno, aby svatba dobře dopadla. Zde na poušti to bylo podrobení se diktátu pokušitele a uhnutí před božím úkolem. Vidíme, že jsou to dvě vnějšně podobné věci, ale mohou být vnitřně úplně odlišné – dokonce protichůdné. Ale Ježíš pokušitele odmítá. Používá k tomu slovo Písma: „Nejenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z jeho úst.“

V druhém pokušení Ďábel volí stejně rafinovaný způsob. Vezme Ježíše do Jeruzaléma, postaví ho na vrchol chrámu – jako by říkal: „to je Tvoje správné místo, ty jsi ten nejvyšší, ty patříš sem“. A vyzve ho ke zkoušce, zda to všechno funguje. Dokonce své podlé úmysly zamaskuje citátem z bible, konkrétně ze Žalmu 91., že andělé ho zadrží, aby se při skoku nezranil, je ale zvláštní, jak snadno lze překroutit biblické slovo o zákazu pokušení Hospodina. A tak i tentokrát Ježíš odmítne ďábelskou výzvu doslova skákat, jak pokušitel píská, a tak odolá i druhému útoku.

Potřetí už pokušiteli dochází dech. Už se ani nesnaží své úmysly maskovat, ale celkem jasně nabídne Ježíšovi jasný – značný úplatek – všechna království světa a jejich slávu za klanění se jemu – pokušiteli. I v tomto pokušení však v důsledku jde o odvrácení Ježíše od cesty. Cesty, která bude vítězstvím nad zlem, která bude spásou pro všechny lidi, nejen pro Ježíše samotného. I tentokrát odmítá ďáblu nabídku, ten odchází, v tom okamžiku přicházejí andělé a obsluhují Ježíše. Nyní se naplní i to slovo, které zneužíval pokušitel, ale až nyní, ne když to chtěl pokušitel, ale až když to chce Bůh.

Toto Ježíšovo vítězství na poušti může být inspirací i pro nás. Abychom využili postní období ke skutečnému odmítnutí toho, co nás odvádí od služby Bohu, co nám chce zastínit Boží jedinečnost, co nás chce doběhnout a podmanit. Nejde o to, zda

jíst, či nejíst, ani o to co jíst. Nejde o to, zda tančit, nebo netančit, bavit se, nebo ne. Jde o využití toho, co pro nás Ježíš vybojoval, když odolal pokušiteli. To je důležitá náplň postního období. Obrátme svoji pozornost k písmu, dopřejme si čas na sledování cesty Ježíše na kříž a dál i k jeho vzkříšení. Větší soustředění nás dovede k pochopení té důležité události, která se nám rýsuje na konci Ježíšova veřejného působení, které začíná pokušením na poušti a končí prázdným hrobem. Nejde přece o nic méně než o věčný život s Bohem.

Asi se pod těmito slovy dá představit ledacos. Co to vlastně pro nás znamená – chránit se před ďáblovými skutky? Alespoň 40 dní předávat dál, dalším lidem radost. Nezahltit se nářkem nad svými těžkostmi, ale mít takový přístup k životu, který nám dovolí mít z něj radost.

modlitba Prosíme Bože, dej nám radost z toho, že Ježíš dokázal zvítězit, dej nám sílu tě následovat. Otevři nám oči, ať dokážeme odhalit pokušení toho zlého i tam, kde se maskuje dobrotou a zbožností, ať v dobrém i zlém umíme najít tvou pravdu a tvoje milosrdenství. Amen.

píseň 649 V tobě je radost

poslání Ať vaše radost, vaše dílo i vaše slova vypráví o vaší naději a jsou zaslíbením toho, co přichází od Boha.

požehnání

Když přijdou v životě těžké okamžiky, kéž víte, že na ně nejste sami – protože Bůh je přece blízko, je s vámi. Je s vámi i ve chvílích dobrých.

A tak ať vás v životě provází a posiluje naděje, že na svůj život nejsme sami. A Boží láska a milosrdenství ať naplňují vaše dny a ať vedou vaše kroky, kamkoli půjdete, až do konce. Amen

Úryvek z myšlenek o víře Jana Sokola (Perspektivy 2009)

Schopnost „spolehnout se na něco, co nevidíme“ je pro lidský život neobyčejně důležitá: kdo chce něco dokázat, musí se umět rozhodnout, pustit se do toho a spolehnout, že to dobře dopadne. Nejenom hrdinové a dobrodruzi, ale každý, kdo něco podniká, kdo se žení a vdává, kdo si někoho nebo něco vezme na starost, také neví, jak to dopadne – a přece se spolehne a doufá. Proto je víra pro křesťana ctnost jako odvaha nebo statečnost, kterým se ostatně hodně podobá.

A přece není křesťanská víra jenom odvaha, není tak docela „slepá“ a není to „skok do tmy“, jak si mysleli romantici. Může se totiž opřít o zkušenost: svůj život, zdraví, děti, chvíle štěstí a lásky si nikdo nekoupí ani neobstará sám, ale dostává je jen tak, jako dar. Někdo jich dostal víc a někdo možná jen docela málo – ale bez nich by tu jistě nebyl. V životě je sice také trápení a lidská zloba, a přece je svět především místo, kde můžeme žít a kde jsme doma. Kde dostáváme příležitost k životu od narození až do smrti. List Židům ostatně hned v následujícím verši říká, „že Božím slovem byly založeny světy“ a svatý Pavel v Listu Římanům říká, že neviditelnou Boží moc „lze od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle“ (Ř 1,20). Kdo se dobře dívá, nemůže tohle všechno přehlédnout, a je pak pro něho snazší také uvěřit, že kdo se snaží žít z víry a lásky, nemusí se bát ani smrti.

Vzpomínka žáka Josefa Kružíka na profesora Jana Sokola

... Předně bych vyzdvihl zvláštní syntézu, kdy na jedné straně hluboce prožíval svou katolickou víru, ovšem na straně druhé byl oddán téměř až osvícenským demokratickým ideálům racionality, rovnosti a svobody: jakkoliv jsme často přesvědčováni, že tyto hodnoty jsou vzájemně takřka neslučitelné, není to pravda. S jeho katolickou vírou pak souvisel mimořádný vnitřní klid ve smyslu

optimistického očekávání věcí příštích a pevného vědomí božího přátelství. Odsud snad plynula jeho nesmírná velkorysost, která se projevovala dvěma způsoby: jednak jako otevřenost a ochota naslouchat druhému, s nímž se bylo možno setkat snad jen u těch, již prožili část svého života pod tlakem v disentu, a jednak neobyčejná schopnost odpouštět, když i na zlé doby dokázal vždy vzpomínat s humorem. Nestěžoval si a nenosil v sobě hořkost: nenapadá mě nikdo, vůči komu by choval nenávisť...

Nejenom hrdinové a dobrodruzi, ale každý, kdo něco podniká, kdo se žení a vdává, kdo si někoho nebo něco vezme na starost, také neví, jak to dopadne – a přece se spolehne a doufá. Proto je víra pro křesťana ctnost jako odvaha nebo statečnost, kterým se ostatně hodně podobá.

A přece není křesťanská víra jenom odvaha, není tak docela „slepá“ a není to „skok do tmy“, jak si mysleli romantici. Může se totiž opřít o zkušenost: svůj život, zdraví, děti, chvíle štěstí a lásky si nikdo nekoupí ani neobstará sám, ale dostává je jen tak, jako dar. Někdo jich dostal víc a někdo možná jen docela málo – ale bez nich by tu jistě nebyl. V životě je sice také trápení a lidská zloba, a přece je svět především místo, kde můžeme žít a kde jsme doma. Kde dostáváme příležitost k životu od narození až do smrti. List Židům ostatně hned v následujícím verši říká, „že Božím slovem byly založeny světy“ a svatý Pavel v Listu Římanům říká, že neviditelnou Boží moc „lze od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle“ (Ř 1,20). Kdo se dobře dívá, nemůže tohle všechno přehlédnout, a je pak pro něho snazší také uvěřit, že kdo se snaží žít z víry a lásky, nemusí se bát ani smrti.